

съ прѣста по-надѣлбоко и изведнажъ той започна да върви и удари четири.

Положението се промѣни веднага. Дамата се усмихна, моя ядъ попремина, изчезна като буря на хоризонта. Поставихъ часовника бързо въ кутията, поставихъ и стъклото и бързо се помолихъ да върви тъй, докато излѣзе тя оттукъ. Разбира се, всичко бѣше случайностъ, но вѣроятно нѣкаква случайностъ, каквато може да се случи у тия, които играятъ на покеръ или на билиардъ . . . Да не би пъкъ да имахъ дарба къмъ часовникарство? Може би трѣбваше да отида да го изуча.

— Колко струва? — попита жената съ снишенъ гласъ.

Да бжде ли скромень? Но азъ бѣхъ свършилъ работата на часовникарь.

— Две крони.

— Две крони! Дума да не става! И тя ми хвърли две монети по 25 ъори на масата. Нито ъора повече за тая работа.

Тя ми дръпна часовника отъ ржцетъ и излѣзе, като каза:

— Виждате ли, че все пакъ сте часовникарь!

Прев. О. Чавова

